

Judecata în Împărăția lui Dumnezeu

Text biblic 1 Corinteni 4:1-6,17-

Versetul de aur

De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu. 1 Corinteni 4:5

Introducere

Câte un creștin poate avea o viziune greșită și distorsionată asupra a ceea ce înseamnă să-l urmezi și să te supui lui Isus. Noi ne bazăm pe înțelegerea și corectarea unora care ne ajută să trecem peste greșelile și gândirea greșită. În același timp, Domnul este judecătorul suprem al oricărui om, noi suntem chemați de Domnul nostru să ne ajutăm unii pe alții să depășim neînțelegerile și eșecurile noastre – iar identificarea unor astfel de probleme implică judecată (Matei 12:33; 1 Cor 5; etc.). Textul nostru de astăzi pune în evidență acest paradox. Pavel scrie unei biserici care are o serie de probleme. Apostolul Pavel a plantat biserica în orașul Corint în timpul a doua călătorie misionară din anii 52–54 d.Hr. (Fapte 18:1–8).

Problemele din Corint deveniseră multe și grave. Acestea au inclus divizarea (1 Cor 1:10-17; 3:1-9), imoralitate sexuală (5:1-13; 6:12–20), judecăți între credincioși (6:1-11), neînțelegeri despre căsătorie și cei singuri (7:1-16, 25-40), conflict în privința alimentelor (8:1-13; 10:14-33) etc.

Pavel a vorbit direct, elocvent și cu autoritate asupra acestor probleme, fără a lăsa îndoieli cu privire la calea de urmat pentru fiecare dintre ele.

Contextul lecției

I. Slujitori credincioși (1 Corinteni 5:1-6)

A. Credincios în lucrurile încredințate (v. 1-2)

Textul de astăzi stabilește modul în care mesajul Evangheliei este în contradicție cu ceea ce oamenii înțeleg în general drept înțelepciune (1 Cor 3:18-20). Liderii creștini nu trebuie să se mândrească cu succesul personal, în felul acesta nu vor mai exista fracționism în biserică (1 Cor 3:21-23).

Viața dificilă a lui Pavel ca apostol pare să fi fost greu de înțeles pentru credincioșii din Corint (2 Cor 6:3-10; 11:22-33). El nu a fost un bun vorbitor în public, dar scrierile sale erau puternice și cu greutate. Dar în lumina Evangheliei, cum ar fi trebuit ei să-l privească pe Pavel?

Pavel răspunde la această întrebare nepusă cu două fraze. **În primul rând**, observăm că expresia „slujitori ai lui Hristos” este similară cu formularea din Fapte 26:16, unde Pavel (Saul) a primit însărcinarea de lucrător însuși de la Isus.

În al doilea rând, expresia „ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu” provoacă cititorii scrisorilor lui Pavel să recunoască caracterul sacru al sarcinii sale (1 Cor 3:5; 9:17; Gal 2:7 (apostolul neamurilor); Col 1:25. S-ar putea spune multe despre importanța apostolului Pavel. Dar Pavel și-a văzut rolul ca fiind umil. Totuși, acest rol de om umil trebuie respectat, pentru că serviciul lui umil îl imită pe Hristos însuși.

B. O conștiință clară (v 3-5)

Pavel recunoaște că el a fost acuzat pe nedrept, de către unii din biserica din Corint, dar el și-a propus să trăiască numai după voia lui Dumnezeu, el nu cerea aprobarea nici unei alte persoane.

C. Exemplu personal (v 6)

Pavel a continuat să explice în continuare responsabilitatea lui de a avea încredere numai în judecata lui Dumnezeu. Intenția a fost de a-i provoca pe cititorii săi să se gândească la propria lor încredere în această privință. În timp ce făceau acest lucru, ei s-ar abține de la a judeca motivele nu numai ale apostolilor precum Pavel, ci și ale altor lideri precum Apolo (vezi Fapte 18:24–19:1). Membrii bisericii s-au împărțit în ceea ce privește de partea cui să fie, înălțând pe favoritul lor (1 Cor 1:10–17-nu vă dezbinați). Problema mândriei a fost mai importantă decât celelalte probleme pe care le întâmpina biserica din Corint. O astfel de mândrie produce conflicte inevitabile, deoarece mândria fiecărei persoane încearcă să se ridice deasupra tuturor celorlalți. Conflictul de la Corint poate părea să

fie despre popularitatea predicatorilor, dar de fapt era vorba despre mândria membrilor bisericii. În mod ironic, când mândria se află în spatele unei încercări de a te ridica deasupra celorlalți, rezultatul este opusul. În acest caz, „mândria merge înaintea pieirii și trufia {aroganța, îngâmfarea, înfumurarea} merge înaintea căderii” (Proverbe 16:18)

II. Corectare cu duhul blândeții (1 Corinteni 4:17-21)

A. Exemplul lui Timotei (v 17)

În versetele intermediare din 1 Corinteni 4:7–16, Pavel s-a adresat corintenilor cu un sarcasm ascuțit. El a subliniat că ei s-au înălțat pe ei înșiși în timp ce îl disprețuiesc pe Pavel și pe ceilalți care le-au adus solia creștină. În timp ce corintenii se imaginau că sunt înțelepți și puternici, Pavel trăia umilit și suferind, reflectând atitudinea lui Hristos. Când Pavel a terminat această secțiune de text, și-a schimbat tonul, adresându-se cititorilor săi așa cum un tată le vorbește copiilor săi (1 Cor 4:14-16). El a vrut ce era mai bun pentru ei. Asemenea copiilor ascultători, ei trebuiau să-i urmeze exemplul.

Pavel nu putea fi personal la Corint pentru a îndrepta lucrurile; scrisorile lui erau înlocuitori pentru prezența lui personală. El a trimis aceste scrisori cu oameni de încredere, care au putut să asculte, să observe, să explice, să încurajeze și apoi să-i raporteze lui Pavel. Pentru această scrisoare, Pavel l-a trimis pe Timotei ca reprezentant al său.

Timotei este menționat pe nume de 25 de ori în Noul Testament. Numele lui ne este cel mai familiar prin intermediul celor două scrisori pe care i le-a scris Pavel, și anume cele pe care le numim 1 Timotei și 2 Timotei. Acele scrisori dezvăluie că relația dintre ei era cea de mentor și protejat. Expresia „fiului meu pe care-l iubesc” nu trebuie luată în sens fizic, biologic, ci în sens spiritual (Fapte 16:1; 1 Timotei 1:2). Pavel vorbește despre credințioșii lui Timotei nu doar pentru a-l lăuda ca fiind de încredere, ci și pentru a-l prezenta ca un exemplu de asemănare cu Hristos, ca și Pavel însuși.

B. Avertismentul sever al lui Pavel (v. 18-21)

În starea lor de îngâmfare, unii dintre corinteni credeau că Pavel, pe care îl percepeau ca „timid” și „neimpresionant” (2 Corinteni 10:1, 10), nu se va întoarce. Astfel, că ei ar avea voie să facă ce vor. Această presupunere nu a fost doar o negare a puterii lui Pavel, ci a lui Hristos. Îi va lăsa oare Domnul să se răzvrătească împotriva domniei lui de smerenie și dreptate? Nu vor fi consecințe? Pavel le poate da avertismente și corectare sub îndrumarea Domnului, dar în cele din urmă vine momentul când toți stau înaintea Domnului pentru a da socoteală (1 Cor 5:10).

Vizita lui Timotei și scrisoarea lui Pavel au fost doar primii pași în planul lui Pavel de a corecta problemele din biserica din Corint. Pavel însuși plănuia să o viziteze. Cu toate acestea, chiar și cu încrederea pe care o avea Pavel – atât în chemarea sa de apostol, cât și în necesitatea acestui plan – el s-a lăsat în cele din urmă în seama lui Dumnezeu. Planul Său avea să se împlinească numai dacă Dumnezeu l-ar permite, numai dacă ar fi în acord cu voia lui Dumnezeu (Iacov 4:13-15). Creștinii corinteni s-au confruntat cu o alegere. Dacă ei și-ar recunoaște mândria și inconsecvența ei cu Evanghelia, Pavel ar putea veni la ei exprimând pe deplin dragostea lui Hristos pe care o împărțeau. O astfel de vizită ar fi într-un spirit de blândețe, care ar trebui să-i caracterizeze pe urmașii lui Isus (Matei 5:5). Este o atitudine care nu își revendică propriile drepturi și privilegii. Dar dacă adversarii lui Pavel ar persista în calea pe care se aflau, el ar trebui să vină cu nuiua. Aceasta este o metaforă dură (Apoc 2:27). În comparație cu o vizită de dragoste, o vizită cu o nuiua se referă la corectarea răzbuunătoare.

CONCLUZII

Limbajul lui Pavel față de corinteni este ascuțit și judecător. Acest lucru ne ajută să înțelegem de ce Pavel a scris așa cum a scris, ajutându-ne să înțelegem ce înseamnă să trăiești în împărăția lui Dumnezeu.

Dumnezeu este judecătorul nostru suprem. Dar Dumnezeu ne cheamă într-o împărăție în care supușii Săi, răspunzând numai Lui, cu umilință și dragoste unul pe altul spre o mai mare asemănare cu Hristos. Acest lucru se întâmplă chiar dacă ne recunoaștem propriile noastre slăbiciuni și ne supunem celor care ne ajută să creștem. Este o chemare pe cât de dificilă, pe atât de plină de satisfacții.

Ce trebuie să memorăm: Cu Dumnezeu ca judecător, biserica trăiește în umilă părtașie.